

Xóm ve chai giữa lòng Hà Nội

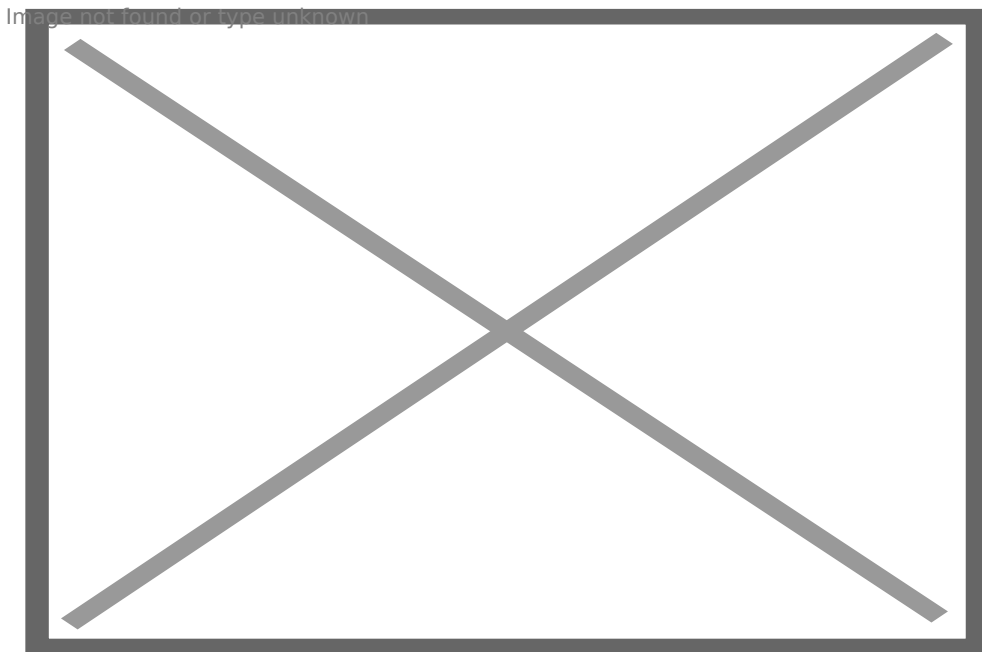
18:15 04/12/2016

Tác giả: Sinh viên ĐH Văn hóa Hà Nội

Ngay cạnh con đường được mệnh danh là “đắt nhất hành tinh”, không ai nghĩ đằng sau những ngôi nhà cao khang trang, bề thế, trong ngõ 36 Hoàng Cầu lại có những “túp lều” rách nát, những mảnh đời cơ cực đến như vậy.

Có một xóm rác giữa lòng Thủ đô

“Xóm rác” nhỏ bé nằm gọn lỏn cạnh những ngôi nhà cao tầng, trong một con ngõ nhỏ nằm ở đường Hoàng Cầu (phường Ô Chợ Dừa, quận Đống Đa). Gần 200 con người sinh sống trong bãi ve chai rộng 1000m². Đó là nơi cư ngụ của những người làm công việc thu gom phế liệu đến từ các tỉnh lân cận Hà Nội, mà vẫn thường được gọi là “dân tỉnh lẻ”.

Một góc của xóm rác Hoàng Cầu

Con đường dẫn vào “xóm rác” như là lằn ranh của sự phân cách, một bên là các dãy nhà cao tầng, san sát, kín cổng cao tường; một bên là những túp lều tạm bợ được dựng lên từ phế liệu, rác thải, ngổn ngang bên ngoài là những thứ đồng nát bẩn thỉu.

“Sang” thì gọi là nhà, nhưng thực chất đó chỉ là những túp lều được dựng tạm. Những túp lều giáp vào nhau sìn sít, dường như có thể đổ bất cứ lúc nào, còn cái mái được phủ chằng chịt bằng bất cứ

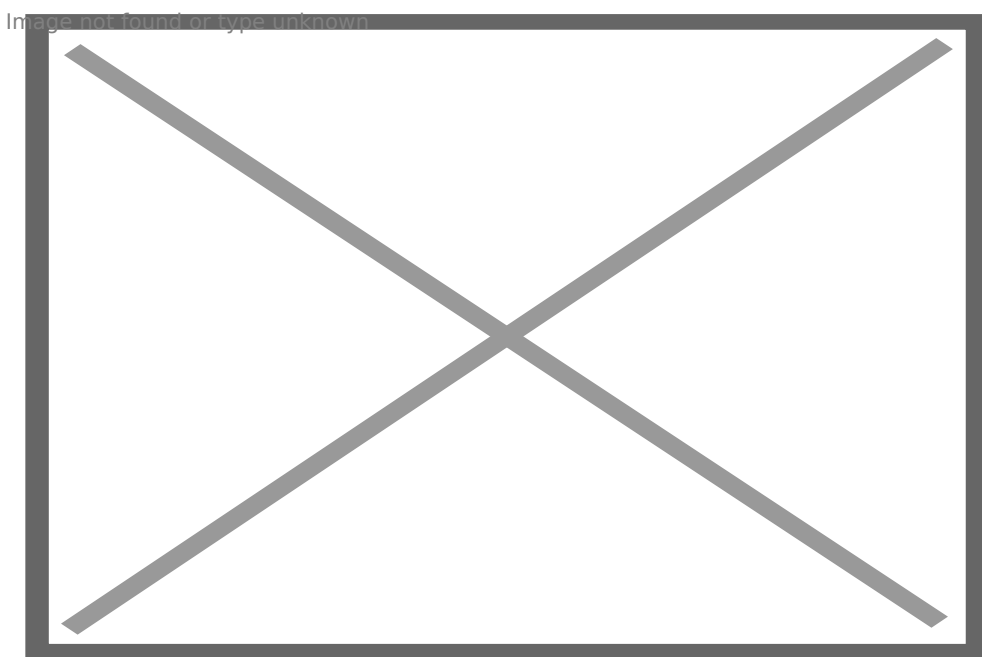
thứ gì có thể che được mưa gió (vải bạt, áo mưa,...). Có những người không dám bỏ tiền ra thuê nhà ở, mà chỉ thuê chỗ ngủ theo tối, với giá 10000/người.

Hầu hết, những người làm công việc thu lượm ve chai này đến từ các tỉnh Thái Bình, Nam Định, Ninh Bình. Với hy vọng lên Thủ đô có thể dễ kiếm sống hơn ở quê, họ ấp ủ ước mơ thoát nghèo...

Tuy cũng là một nghề để mưu sinh, nhưng lượm lật ve chai lại bị coi là cái nghề tầm thường, bẩn thỉu, khiến những người làm nghề này nhiều lần phải ngậm ngùi khóc tủi.

Vất vả cũng vì mưu sinh

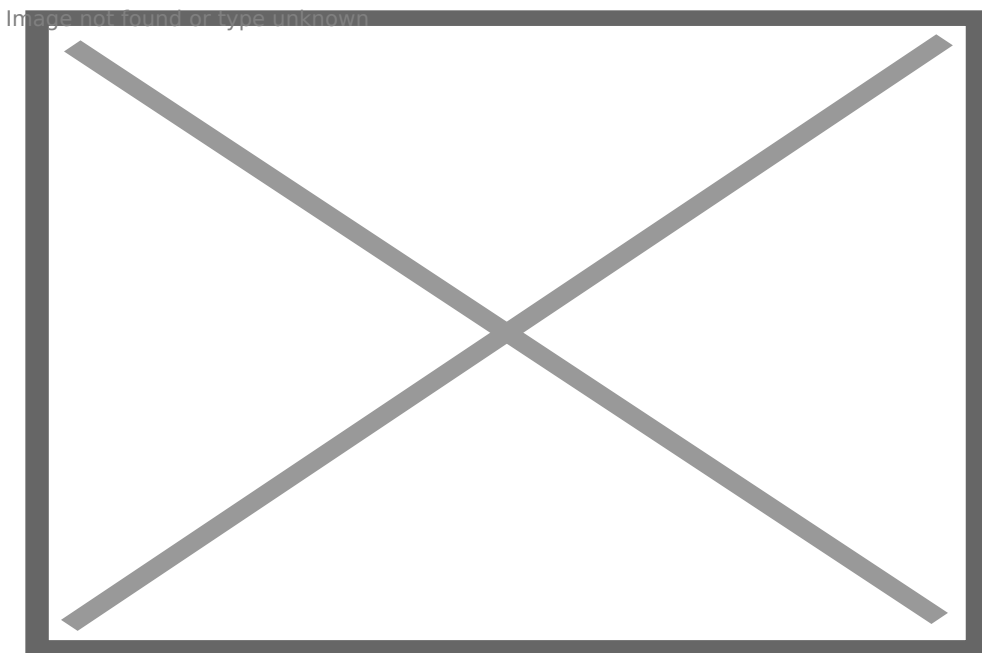
Trừ tiền ăn uống và thuê chỗ ngủ, mỗi tháng tối đa để dành được 3 triệu đồng. 1kg nhựa bán được 8.000 đồng, nilon 1.000 đồng/kg, cơm nguội 700 đồng/kg, mảnh chai 500 đồng/kg, vỏ lon nước ngọt được 300 đồng/chiếc, vỏ hộp to như hộp bánh Danisa cũng chỉ được 100 đồng. Ít ỏi là thế nhưng dầu sao vẫn còn kiếm ra đồng tiền, con cái vẫn được học hành đầy đủ nên nhiều người vẫn chấp nhận bám trụ tại đây.

Những căn nhà được che chắn tạm bợ

Chị Lê Thị Mẫn (36 tuổi, Xuân Trường, Nam Định) cũng rưng rưng nước mắt: “Chị có 2 đứa con nhỏ đang tuổi ăn tuổi học, vợ chồng chị phải làm lụng vất vả, không từ một công việc gì mà vẫn không đủ tiền lo cho con cái. Anh nhà chị đang theo công trình tận Lào Cai, còn chị thì phải gửi hai cháu ở nhà cho ông bà nội ngoại, lên đây thu nhặt đồng nát, mong kiếm được chút tiền để lo cho hai đứa. Cũng vất vả lắm nhưng còn kiếm ra được đồng tiền, chứ ở quê thì thật sự chị không biết xoay sở

bằng cách nào”.

Cần mẫn với công việc mưu sinh

Cô Nguyễn Thị Tươi (61 tuổi, Vũ Lạc, Vũ Thư, Thái Bình) chia sẻ: “Nhiều lúc tủi thân lắm, đi đến đâu người ta cũng tránh mình như tránh hủi, nhiều người còn bịt mũi, chỉ chỏ. Buồn hơn là còn những người chỉ đáng tuổi con, tuổi cháu mình ở quê cũng buông những lời chửi bới, miệt thị chúng tôi. Nhưng biết làm sao được, người ta có tiền, địa vị mà, còn mình thì chỉ là dân tỉnh lẻ lên Hà Nội kiếm sống thôi cháu.”

Cuộc sống của họ là thế, ngày ngày gắn với chai lọ bẩn thỉu, nhưng chẳng ai trong số họ mất đi niềm tin vào cuộc sống. Hạnh phúc của họ là được cầm trên tay những đồng tiền lương thiện do chính sức mình làm ra, được thấy con cái họ lớn lên vui vẻ hồn nhiên, được ăn, được học, được cấp sách tới trường.

MINH YẾN

Link bài viết: <https://nguoilambao.vn/xom-ve-chai-giua-long-ha-noi>